

Pubse var en rigtig dansk Amerikaner, kunde ikke bestrides. Han var nemlig født i Danmark, men den længste Tid af sine 23 Aar havde han henlevet i Amerika.

Saa havde han desuden — eller maatte netop fordi han var født i Danmark — rødmusfede Kinder, lyseblaa

Djne og lyst Haar. Man kunde se, der var Farvestof i ham.

Pubse kendte allerede sine Pappenhejmere. Han forstod paa en Brit, hvorledes han skulde blødgøre sin Mor's i Forvejen ikke haarde Hjerte, naar hun forbød ham at pille ved t eller andet.

Saa lagde Pubse blot Hovedet en Smule paa Snur, saa lige saa trofast ud som enhver anden Gavstrik paa 23 Aar og sagde: „De' er fra Danmark.“

Og enten det nu var fra Danmark eller ej, saa havde Pubse rørt ved Mor's smme Sted. Og det skulde han not vide at drage Fordel af ved givne Lejlighed.

Den indsmigrende Tone, hvormed han udtalte: Danmark, kunde tyde paa, at han agtede sig Høveland højt, men enkelte Anglitianismer, som udgjorde en Del af hans Ordforraad, tydede dog paa, at han ikke var blind for disse amerikanste Ords Velsyd. Det er ikke godt at vide, om det var hans Hensigt at smigre „Lille-Bror“, der var indfødt Amerikaner — not er det, at Pubse syntes helst at vilde tiltale den lille i det engelske Sprog. Til ham hed det altid: „get up“ eller „bad, bad“, naar Pubse sit set sit Smit til at sætte Lille-Brores Barnevogn i Gang.

Men da Vognen tun altfor ofte tørnede vel kraftigt imod Møblerne, maatte Pubse vide at have sit danske Ordforraad paa rede Haand i det Øjeblik, Mor hørte Støjen og stænbte paa ham. Pubse havde som den kloge Feltherre han var, forstaaet, at man skal snarest føre Angrebet over i Fjendens Land, og hertil egne sig fortærfeligt et lille skaltagtigt Spørgsmaal som: De' er ikke en dejlig lille Bro'r?

Pubse havde jo ikke lært Grammatik og vidste derfor heller ikke, at i en Spørgesætning er Ordstillingen anderledes. Men Mor forstod ham nu not alligevel.

Forøvrigt var det mærkeligt, at Pubse gjorde sig engelske Anstrængelser overfor Lille-Bro'r; thi denne gav ham altid det samme Svar, et langtrukket Ra—rø, hvilket Ord not er lige saa danskt, som det er engelsk og mefopotamisk.

Der var dog eet Punkt, hvori Pubse ikke var rigtig dansk-Amerikaner, og det havde han aabenbart en Art særegelig Fortsættelse af.

Han havde ingen Overtro. Det var hans Tankers mørke Punkt, vistnok det eneste — unbtagen naar han sit Smæl.

Han saa, at bagede Far og Mor havde Overtro, og allerharmeligst — alle de andre Børn i Byen git ogsaa med Overtro.

Han grundede ofte over denne formentlige Forurettelse; navnlig naar han havde været ude at bore sine pæne Sto og dito Ben ned i Afkobben uden for Kællingsdøren. Naar Pubse saa sit Klaps for denne Lovovertrædelse, kunde han med en Samfundsprøvers hele Kraft gøre Indvendinger, og Begrebet „Fars Overtro“ foretom da som Midtpunktet i en Ordstrøm, der tydelig git ud fra den Fornuftslutning, at med Overtro paa kan man gaa i hvid-somhelst Snævs.

Mor havde nu ogsaa været letfindig not til at love Pubse et Par Overtro, saa snart det igen blev Sne.

Til Pubses Sorg vilde det nu ikke blive Sne, men han levede dog i Haabet. Mor havde ikke meddelt ham Grunden til, at han ingen Overtro havde — og den var dog ret rimelig: Pubses Fødder var nemlig for smaa til det mindste Nummer, man kunde saa i Byen. Men Mor havde vist alligevel handlet klogelig i at fortie denne Grund; thi Pubse vilde neppe have godtendt den.

Han var altfor vant til i ubevogtede Øjeblikke at saa stultet sine smaa Poter ned i nogle meget værre Overtro — Far's nemlig, — og tomme slastende med dem paa. Hvorledes skulde han saa tunne tro, at man ikke kunde saa nogle, der passede til hans Fødder.

Der var ogsaa en anden Ting i Vejen. Far havde bestemt, at Pubse skulde først have sine Overtro Juleaften. Til Mor's Held var der nu ikke falden Sne.

Og saa blev det Juleaftens Dag. Mor var ude i Køkkenet, Far sad og studerede paa sin Prædiken, (Pubses Far var nemlig Præst), og Pubse selv var ude i Haven, hvor han holdt Jagt paa Hønsene. Pludselig klirer et lille rødmusfæt Ansigt sig op foran Verandavinduet i Fars Studerebærelse, en Næse trykker sig hvid paa Aanden og Pubses Røst raaber: „Hva' de' Far?“

Det kunde Far nu ikke godt vide, men noget særegent maatte det være, thi det var strengelig forbudt Pubse at forstyrre Far, naar han studerede.

Saa maatte Far verub! — Pubse er da ved at gaa baglænds i Plænen, saa enerigt strækker han Hovedet bagover og figger op i Luftten.

„Hva' de' Far?“ — figer han igen, og peger op. „Naa! ja, det var jo Sne.“

„De' er Sne“, gentager Pubse med en meget belærende Mine — og saa marscherede han, løftende sine smaa Ben som til en Fanemarsch om ad Husghjernet hen til Kællingsdøren. Den stod aaben, (Mor bræbde og bagte), og Pubse benyttede sig af Helbet.

Han blev staaende ude — lidt i Fraftand — figgede atter baglænds og sagde: „De' er Sne“, trak saa Hovedet ned og slog to Nit med det.

Mor svarede vist hen i Vejret. Pubse var i hvert Fald ikke tilfreds med Svaret. Han havde vel tænkt, at Mor forstod en halvtvødet Vise; men Mor havde jo travlt. Atter git Hovedet baglænds.

Ja, det var Sne. Saa sit han vel fige Resten med. „Far Bø'en gane saa Overtro — Pubse gane saa Overtro. De' er Sne.“

Og saadan blev det ved, indtil Mor opdagede, at hun selv denne Gang var Synderen. Hvad skulde hun nu gøre?

Pubse maatte ikke saa Overtroene før ved Juletræet, men det kunde ikke nægtes, der var den længstselvdt ventede Sne.

Far var gaaet ind igen og havde overladt til de to kontraderende Magter at slutte Overenskomst — der var intet andet for, Mor maatte se at klare Sagen med Løstet,

„Juleneg.“

Kender du Julenag —
drøpsende fulde
af gylden Kærne —
hvert Aar som en skinnende
Julestjerne
for Fuglesje —
og rundt om Toppen
en tvøidrende Flot
af glade Spurde,
som jublende stje —?

Kender du Julenag —
Barneminder,
som sidder og niffer
med røde Kinder,

smiler og flitter
Hovedet op,
bag hver en vuggende
Havretop,
triller som Kærner
af gylden Sød
ind over Hjørterne,
helst hvor de grød —?

Kender du Hjørteis
Julenag,
rejt for den torne-
krønde Konge,
som aldrig fveq,

som elskede Fuglene,
bad for Hjørterne,
lagde Saarene,
stillede Smærterne —?
Kender du Julenag —
dem hvor hver Kærne
er Ord af Gud's Søn,
hvert Straa et Sut,
og hvert Aks en Bøn
paa de Livendes Vej —?
Kender du dem —
saa lykønsker jeg dig!

J. Blicher Clausen

for nu kom Pubse og fattede sit lille sundhedsglødende Ansigt, der udtrykte et forventningsfuldt Spørgsmaal lige op ad hende.

Kager maatte være Kager, Mor too fat paa Fjedsunderhandlingen: Pubse skulde pant vente til Aften, for saa faar alle gode Børn Julegaver fra Jesus. Han kunde heller ingen Kager saa ellers.

Det sidste Argument var slaaende. Pubse tabte Slaget, men naturligvis var han ligesom Napoleon vis paa at saa Tid til at vinde et andet.

Det var nemlig saa heldigt, at han i Stadeserstatning kunde saa en Kage. — Den stoppede paa mere end een Maade Munden paa ham.

Der git nogen Stund. Sneen faldt og faldt; med sit bløde, hvide Læppe pnyttede den Jorden uvendig, ligesom Menneftens Hjerte smyfttes ved Juleevangeliet's Naade og Fred.

Pubse stod og saa ud fra Kællingsdøren paa det fine hvide Mærkeligt, at Mor slet ikke lagde Mærke til hans Fødder, der søgte at pnde Plads i Fars Overtro. Mor sagde ingen Ting, hun bagte bare.

Pubse listede mofsmmeligt af. Lidt efter hører Far et Par af disse støvise, bugtaleragtige Latterklut, som altid tilkendegav, at Pubse var glimrende tilfreds med en Jde.

Jo, der kom han ganske rigtig slastende med Fars Overtro paa tværs gennem Sneen. For hvert Strid tabte han nu den ene, nu den anden af Overtroene ned i Sneen.

Det var det han sluffede over. Saa maatte Pubse føres ind, for han var jo ikke ganske uimodtaelig for vaade Fødder og deraf sløgende Fortsættelse. At domme efter hans ivrige Protest, havde han selv dog en langt fordelagtigere Mening om sin egen Sundhedsstrakt.

Mor formandede ham indtrængende om nu at være en god Dreng, hvortil Pubse, som altid var fuld af gode Forsætter, svarede med sit stærkeste Udtryk for Samstemning, et fortaandet: aa!

Inde i Spisestuen maatte han nu se at finde Trøst. „Lille-Bror“ var altid fuld af Beundring over Pubse, formodentlig fordi han fra sig selv regnede ud, at det maatte være en Mesterdreng, der kunde gaa, hvad Lille-Bror ikke kunde endnu. Han maatte pønt blive siddende i sin Vogn og nøjes med at se til.

Men det tneb med Pubses Humør i Daa. Han stod hele Tiden og saa ud af vinduet, ligesom han rej vilde overbevise sig om, at det var Sne.

Saa tog han en rask Beslutning: Klatrede op i sin Højtol, rejste sig der i hele sin Væbde og holdt under stedse hastigere Fragter et længere Foredrag for Lille-Bror. Ordstrømmen var upaafølgelig, og Indholdet for saavidt ogsaa, — fra hans Standpunkt; han ligefrem beviste Lille-Bror, at han skulde have Overtro af Jesus, for det havde Mor sagt; og efter lidt Salmesang paa en noget utendelig Melodi, vendte han sig ind mod Væggen, drejede hastigt om, løftede Armene, ligesom han havde set Far gøre naar han lyfte Velskælfelsen i Kirken. —

Men Pubse kendte ikke Lyngbeloven og — frat — der saa han med Høitolen over sig — strigende i Sth.

Mor og Far som myrte hør paa sin Side; men der var heldigvis ingen Stude stet, skønt Pubse en Stund var utrokelig. Saa blev han prydet med en af de ikke ualmindelige Vandebuler, lagt til Røjs og grød sig sin Mid-dagsføn til.

Øjeblikket var endelig kommet. Mor havde forfærdelig travlt ud paa Eftermiddagen, men hun havde nu forlagt sin Virksomhed ind i det Værelse, hvor Juletræet stod.

„Hvor er Vættet til Julefne“, raabte hun, idet hun aturat stak Hovedet ud gennem Døren. Pubse stormede derhen men blev vist t.aaq; Far rakte Vættet, og saa forsvandt Mor atter i den hemmelighedsfulde Stue. Endelig — Døren blev smækket op paa vid Gab, Mor hørte sig lidt til Side, ja! der stod det dejlige Træ, straalende i et Lyshab, med tulorte Kræmmerhuse og Papirturve, med Guldglimmer fra øverst til nedest over sin mørkegrønne Naaledragt — øverst oppe et Englehoved med hvide Vinger under — og rundt paa Grenene og nede paa Gulvet laa den hvide Valfne.

Far sit fat i Lille-Bror, Mor kaldte paa Pubse og stemmede i med:

Et Barn er født i Bethlehem —
Men hvor blev Pubse dog af? var han bleven altfor betagen af Herligheden?

Kællingsdøren smækkede, hvad kunde det være? Mor ud. Jo! der kom Pubse med Favnens fuld af Fars og Mors Overtro.

Mor slammede ham dygtig ud, fordi han nu ikke en Gang tom. Hvad det skulde til?

Pubse saa virkelig halv forbauset, halv stamfuld ud; men det var ihdeligt, at han havde en hel god Samvittighed: „Far og Mor ha Overtro paa til Sneen“, tom det langsomt, men bestemt.

Der git et Lys op for Mor: „Ja! men det er ikke rigtig Sne; den er ikke til at gaa i.“ Saa maatte Pubse af med sin Børde — og saa blev det rigtig Jul. Han sang med, ret uartikulert ganste vist, men Hjærtelaget var sikkert godt not.

Et Barn er født i Bethlehem,
Bethlehem.

Thi glæder sig Jerusalem.
Halleluja, Halleluja.

Salme efter Salme klang ud i det lille lyse Værelse; de gamle tære Julefalter, saa møttede med barnlig Genføld og Glæde øvede deres bante Magt over de stores Hjørter. Minder vædede frem fra den betagende Festslemning hjemme i Fæderlandet, hjemme — hjemme; Far og Mor kunde nær have glemmt Pubse, hvis han ikke selv havde mindet dem om sin Tilværelse. Han havde ellers travlt not med at se og undersøge.

Men først da Mor tom til, lyttedes det. Begejstret vendte han sig hid og did, løb til Far, atter til Mor under det glade Raab: De' er Pubses Overtro. Men Mor tog ham op paa sit Stød, og mens hun prøvede Støene paa hans smaa Fødder, fortalte hun ham om Englene og det tære Barn Jesus i Bethlehem; sagde ham, at han nu skulde være en god Dreng, for det var Jesus, som gav ham alting.

„Jesus ogsaa givet mig min Vule.“ Pubse tog sig op til Panden.

Saa maatte Mor slippe ham, og Resten af Aftenen spantulerede han rundt med Overtroene paa, fremviste dem for Lille-Bror, for Stole og Borbe, tog dem af og paa og fandt tilfældt som retteste Plads Hvile med Fødderne tukne ind i Valfneen under Træet. Han skulde jo da benytte Overtroene som sig hør og hør.

Saa tom Pubse i Seng, og da Mor havde sluttet den sædvanlige Aftenbøn med Ønsket om, at de smaa Engle vilde bevare Pubse i denne Nat, rejste han sig halvt op i Sengen og sagde i den bedrøveligste Tone: „For smaa Engle ikke ha' Overtro.“

„Tte det, lille Pubse.“

„Næ, for smaa Engle ikke ha' Ben.“

Saa lod Pubse ind med sine Overtro. Men Far og Mor sad længe og talte sammen om egne Barnomsbage og Juleglæde, og i deres Juleaftensbøn taltede de Gud, ogsaa fordi han lod dem lede Barnearene om igen i deres egne Børns Juleglæde, og fordi Julen i dybeste Forstand er en Barnefest.